

indføre en Skala, der under almindelige Forhold skulde være den Norm, hvorefter Sygekassens Bestyrelse og det Bedømmelsesudvalg, som jeg allerede har nævnt, kunde tage Bestemmelse, men vi følger til, at de Grænser, som i Henhold til Ændringsforslag Nr. 2 skulde indføres i Lovens Tekst, skal som Regel være gældende, men kan fraviges i Tilfælde, hvor det skønnes, at en Person, hvis Formue eller Indtægt overstiger disse Grænser, dog kunde være berettiget til at være Medlem af en Sygekasse. Det kan altsaa ikke kaldes faste Grænser, thi Grænser, hvorfra der kan afviges, kan ikke kaldes faste Grænser. De er kun en Norm til Vejledning for saavel Bestyrelsen som Bedømmelsesudvalget.

Det, vi herved og ved et andet Forslag, stillet af Flertallet, har villet opnaa, er, at det ikke bliver Bestyrelsen for Sygekassen, som i alle Tilfælde kommer til at afgøre, om en Person kan optages som Medlem eller ikke. Ifølge selve Lovforslaget skal en Person, der søger Optagelse, udfylde en Blanket, afgive en Erklæring paa Tro og Love om forskellige Ting, om sin Alder, Helbredstilstand, for saa vidt en Lægmand selv kan skønne derom, om sin Formue og Indkomst; og naar Bestyrelsen har modtaget den Erklæring, tager Bestyrelsen Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt vedkommende kan optages i Sygekassen eller ej. Hvis altsaa Grænsen ikke er oversteget, kan Bestyrelsen uden videre optage ham i Sygekassen, for saa vidt de øvrige Betingelser er opfyldte, men er Grænsen oversteget, kan Bestyrelsen ikke optage den vedkommende, men maa sige: Din Erklæring viser, at du er over Indtægts- og Formuegrænsen, følgelig kan vi ikke optage dig, men vi henviser Sagen til Bedømmelsesudvalget. Det er det, der er Tale om i § 9, og det bliver da dette Bedømmelsesudvalg, som kommer til at skønne over, om han, uagtet Grænsen er oversteget, kan blive Medlem af en statsanerkendt Sygekasse. Dette Udvalg vil altsaa i disse Tilfælde kunne anlægge en skønsmæssig Betragtning; og det er faktisk det samme, som sker nu om Stunder, idet vi ogsaa nu har Grænser ifølge Skrivelse af 5. Februar 1900, der har givet Normen. Forskellen bestaar deri, at medens Sygekasserne hidtil i de fleste Tilfælde selv har truffet Afgørelsen, kræves det nu, at Sagen skal henvises til Bedømmelsesudvalget. Vi har i saa Henseende ogsaa taget ad notam, hvad der vedtoges den 27. November 1912 paa Sygekassernes ekstraordinære Delegeretmøde, idet der under Punkt I i Resolu-

tionen udtales Ønske om, at der ikke i Sygekasseloven optages faste Formue- og Indtægtsgrænser, men at det frie Skøn bevares ved Bedømmelsen af, hvorvidt Personer kan være nydende Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. Jeg kan derfor ikke godkende, hvad Mindretallet i sin Betænkning skriver, at det, som Flertallet har foreslaaet, er at udtrykke Foragt for de Raad, der gives af Mænd, som bedre end andre forstaaar at lede Sygekasserne, med andre Ord de Raad, som gaves paa Delegeretmødet.

Men Udvalgets Flertal er endvidere klar over, at de Grænser, som fastsættes i Dag, maaske ikke passer om et vist Aaremaal. Konjunkturerne kan forandre sig meget i Løbet af 5—10 Aar, og den Grænse, som i Øjeblikket anses for naturlig, kan om 5 eller 10 Aar være for høj eller for lav. For at forebygge noget saadant stiller Flertallet endvidere et Forslag under Nr. 51 i Udvalgets Ændringsforslagsliste, hvorefter disse Grænser skal revideres hvert 5te Aar, og baade Regering og Rigsdag vil altsaa faa Lejlighed til at overveje, om disse Grænser til den givne Tid kan anses for passende.

Hele Udvalget har ønsket at give Medlemmer, som staaar i en Sygekasse, men hvis økonomiske Stilling i Tidens Løb er blevet forbedret saaledes, at det med Føje kan siges, at de vedkommende ikke længere burde staa som statsunderstøttede Medlemmer, Lejlighed til fremdeles at være Medlemmer og i en endnu længere Tid end den, som den højtærede Indenrigsminister havde foreslaaet. Det vil erindres, at i Lovforslagets § 6; stillede den højtærede Indenrigsminister Forslag om, at et saadant Medlem kunde blive staaende som nydende Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, selv om hans Indtægter overskred disse Indtægtsgrænser endog med 600 Kr., mod at Statskassen og Kommunekassen ikke skulde yde Bidrag for ham til Sygekassen, men Sygekassen skulde oppebære dette Bidrag i Form af Kontingent, betalt af vedkommende Medlem selv. Vi har ønsket at gaa endnu videre, nemlig til, at han vedblivende kunde være Medlem, selv om hans Indtægter blev aldrig saa store. Dette har vi søgt at naa derved, at et saadant Medlem ingen Begunstigelse skal have, intet Tilskud fra Statskassen, intet Tilskud fra Kommunekassen og heller ikke nogen indirekte Støtte fra Kommunen, der hidtil for Landsygekassernes Vedkommende har været ydet i Form af Lægekørsel og for